

A person wearing a blue robe is holding a white lamb. The background shows a misty, mountainous landscape with green hills and a large rock formation. The text is overlaid on the image.

Мир

**чрез
Христовото
царство**

Мир чрез Христовото царство

Тогава властта, силата и величието на всички царства под небето ще бъдат дадени на святия народ на Всевишния. Неговото царство ще трае вечно, и всички владетели ще му служат и ще му се подчиняват. Даниил 7:27

Страниците на историята са оцапани с кръвта на войната. Споровете между нациите почти винаги са се решавали на бойното поле. Пророците и мъдреците са предвиждали ден, в който тази безмилостна и безсмислена практика ще бъде прекратена, а народите на земята ще възприемат разумен и праведен начин на съжителство. Пророците от Библията, пишейки под вдъхновението на Божия Свят Дух, предсказаха такова време, обяснявайки, че то ще настъпи чрез установяването на световно правителство или власт, която ще наложи на народите на всички нации справедливи и праведни закони, чрез спазването на които ще бъде гарантиран всеобщ и траен мир.

В библейските пророчества за това идващо време на мир под световно правителство се дава уверението, че няма да има провал на божествения план, защото обещаното царство ще бъде буквално и мощно правителство, перфектно организирано и мощно оборудвано, за да

изпълнява всяка функция, възложена му в пророчествата. Това е царството на Христос; и царството на Христос, както разкрива Библията, е истинско правителство на „“. Относно това царство и Христос, главният владетел в него, пророкът предсказва: „Увеличаването на неговото управление и мирът няма да имат край.“ Исаия 9:6,7

Идващото световно правителство, което ще бъде царството на Христос, е една от основните теми в Библията. Пророците от Стария Завет с ентузиазъм предсказаха и описаха това божествено вдъхновено управление. Едно от първите споменавания за него е от Яков, който на смъртното си легло пророкува: „Юда е лъвче; от плячката, сине мой, си се издигнал; той се наведе, прилекна като лъв и като стар лъв; кой ще го събуди? Жезълът няма да се отклони от Юда, нито законникът от краката му, докато не дойде Сило; и към него ще се събере народът.“ Битие 49:9,10

Това пророчество беше изречено, докато Яков и семейството му бяха в Египет. В Египет по онова време прилекналият лъв беше царският символ на властта и правото да се управлява. Така че пророчеството, което описва Юда като „прилекнал лъв“, беше образен начин да се каже, че от това царско племе на Израил ще дойде Този, на когото Богът на Авраам, Богът на Исаак и Богът на Яков бяха обещали „Семето“, което щеше да бъде Месията и Царят. На този бъдещ Цар Яков пророчески даде титлата „Шило“, което означава „миролюбивият“. Пророчеството му, че

„събирането на народа“ ще бъде при Шило, просто означаваше, че този Владетел, който ще бъде изпратен от Йехова, като Принц на мира ще донесе мир на народите.

Исая предсказва раждането и крайното възвисяване до власт на този велик Цар, като каза: „На нас се роди дете, на нас ни бе даден син; и управлението ще бъде върху рамото му; и името му ще се нарича Чуден, Съветник, Могъщият Бог, Вечният Отец, Принцът на мира.“ (Исая 9:6). По-късно в пророчеството си Исая се позова на този идващ Владетел на земята като „Ръката“ на Йехова и предсказва, че тази „свята Ръка“ ще бъде разкрита пред очите на всички народи и че „всички краища на земята“ ще видят „спасението на Бога“. Исая 52:10

Относно всеобщността на месианското царство Давид написа: „Всички краища на света ще си спомнят и ще се обърнат към Господа; и всички племена на народите ще се поклонят пред Теб. Защото царството е на Господа (Йехова), и Той е управител сред народите.“ (Псалом 22:27,28). Давид също така пише относно царството на Йехова: „Всички Твои дела ще Те прославят, Господи, и Твоите светии ще Те благославят. Те ще говорят за славата на Твоето царство и ще разказват за Твоята сила, за да известят на човешките синове Твоите велики дела и славното величие на Твоето царство. Твоето царство е вечно царство, и Твоето господство трае през всички поколения.“ Псалом 145:10-13

Даниил, в пророчеството си за владетелите на различните части на Старата Римска империя, които се възцариха в Европа преди Първата световна война, написа: „В дните на тези царе Бог на небесата ще създаде царство, което никога няма да бъде разрушено; и това царство няма да бъде предадено на друг народ , но то ще разбие и погълне всички тези царства и ще пребъде вечно.“
Даниил 2:44

В Новия Завет

Ние цитирахме само няколко от многото обещания, записани в Стария Завет, отнасящи се до царството или правителството, което в Божието време ще управлява света. Новият Завет продължава със същата успокояваща тема за царството. Ангелът, който обяви раждането на Исус, каза на пастирите: „Не се страхувайте... защото днес в града на Давид ви се роди Спасител, който е Христос Господ.“ Изведнъж множество небесни войнства запяха: „Слава на Бога във висините, на земята мир, благоволение към човеците.“ (Лука 2:10, 11, 14). Ангелът също каза, че това съобщение за раждането на Христос, обещания Месия, е добра новина, която в крайна сметка ще достигне „всички народи“.

Позоваванията в Новия Завет на Месията, Царя и царството, което ще бъде установено от Него, не са изцяло от пророчески характер, тъй като те идентифицират началото на изпълнението на старозаветните предсказания. Докато, например,

Старият Завет предсказваше, че Царят ще дойде, ангелът съобщи на пастирите, че Той вече се е родил. Това първо проявление на Божията благоволя към човеците, в изпълнение на Неговите обещания, вече беше реалност.

Йоан Кръстител, последният от пророците, също говори за изпълненото пророчество. Той каза: „Покайте се, защото небесното царство наближи.“ (Матей 3:2). Пророк Даниил беше пророкувал, че Бог на небето ще установи царство. В едно царство трябва да има цар, и сега Царската Величество, обещана от Бога на небето, се беше явила в лицето на Исус Христос.

Исус проповядваше: „Покайте се, защото небесното царство е наближило.“ (Матей 4:17). Побуквалният превод на този текст подсказва, както беше обявено от Йоан Кръстител, че Царят в обещаното от Бога на небето царство е дошъл и е „близо“, или сред народа на Израил. Когато Исус изпрати учениците си на служение, поръчката му към тях беше: „Като вървите, проповядвайте, казвайки: Царството небесно е близо.“ Матей 10:7

Народът на Израил знаеше за Божиите обещания за царството. Това важеше особено за религиозните водачи на народа, фарисеите и другите. Те знаеха, че мнозина смятаха Исус за обещания Цар, който ще царува в това царство, и го питаха „кога ще дойде Божието царство“. Исус отговори: „Божието царство не идва с наблюдение (в бележката в полето се чете „с външен вид“). Нито ще кажат: Ето тук! или: Ето там! Защото, ето,

Божие царство е вътре във вас (в полето: „сред вас“).“ Лука 17:20,21

Фарисеите имаха малко или никаква вяра, че Исус е бил изпратен в света от Бога на Израил, за да установи месианското царство. Те не можеха да си представят някой да изпълни такава задача без подкрепата на огромна армия, с която да може да победи Римската империя и да освободи народа на Израил от робството му към цезарите. Исус усети какво имаше в умовете им, затова обясни, че царството в , в което той щеше да бъде Цар, нямаше да бъде установено по този начин. То нямаше да дойде, каза той, с външно проявление на великолепие и слава, каквито светът беше свикнал да вижда, проявявани от завоевателски владетел.

Знаейки, че фарисеите се съмняваха, че той е обещаният от Йехова Цар, Исус обясни по-нататък, според точния превод на гръцкия текст, че Царската величественост на небесата е сред тях, като се отнасяше, разбира се, към себе си. Това беше смело твърдение, което да се хвърли към тези лицемерни религиозни владетели, но беше добро свидетелство за тях, макар че малцина, ако изобщо някой от тях, повярваха в него.

Лошият превод на този текст е довел до голямо объркване относно това какво всъщност е небесното царство. Както е в един превод, там се казва: „Небесното царство е вътре във вас.“ Онези, които не вярват в обещанията на Бога да установи буквално, световно правителство на земята, което

ще донесе мир и радост на човечеството, са се хванали за този неправилно преведен текст, за да се опитат да докажат, че свидетелството на Библията относно Божието царство се отнася само до едно здраво, благочестиво състояние на сърцето и ума, придобито от хора, които се подчиняват на влиянието на моралните и етични учения на Исус, като например онези, съдържащи се в неговата проповед на планината. Предсказаното „разширяване“ на Христовото царство, казват те, се изразява в нарастващия брой на онези, които наистина се подчиняват на Христос и се стремят да спазват заповедите Му.

Несъответствието на тази гледна точка става веднага очевидно, когато вземем предвид факта, че въпросната изява от Евангелието по Матей е била отправена към фарисеите — хора, които Исус неведнъж е наричал лицемери, побелени гробници и деца на дявола. Как би могло Божието царство да бъде в сърцата на такива хора? Но когато осъзнаем, както вече бе отбелязано, че това, което Исус всъщност е казал, е, че Царят в предсказаното царство, което Бог на небесата е обещал, е сред фарисеите, мисълта става ясна и е в хармония с общото свидетелство на Писанията по този въпрос.

На пръв поглед изглежда трудно за нашите ограничени умове, паднали и несъвършени, каквито са, да повярват в идеята, че Създателят някога ще направи нещо конкретно за своите човешки създания. Тази липса на вяра от страна на

изповядващия се Божий народ се е проявявала през всички векове. Те са си представяли, че Божиите обещания ще се изпълнят чрез човешки усилия; че обещанията предполагат просто, че Бог ще постави печата си на одобрение върху това, което Неговите човешки слуги са сметнали за правилно и в своя ревностен стремеж са се опитали да осъществят.

Тъй като Исус беше убит от враговете си и векове наред нямаше никакви признаци за установяване на видимо и буквално царство от Него, въпреки че беше възкръснал от мъртвите, беше лесно и естествено да се заключи, че обещанията за царството в Библията се отнасят само до това, което последователите на Исус биха могли да постигнат. Поради тази липса на вяра и разбиране се развиха изкривени представи. Голямата маса от самопровъзгласени християни в крайна сметка се обедини с гражданските правителства и нарече своя нечестив съюз „ “ (Християнски свят) или „Царството на Христос“. Милиони други, особено в тези по-късни години на епохата, се хванаха за идеята, както бе отбелязано, че царството на Христос е просто праведно влияние или свят импулс в сърцата на християнските вярващи.

Не от този свят

Когато Исус беше доведен пред Пилат от враговете си, обвинението, което му повдигнаха, беше, че твърди, че е цар. Такова твърдение, ако беше вярно, би го направило виновен в измяна

срещу Римската империя. Исус призна, че е дошъл на света, за да бъде цар, но обясни: „Моето царство не е от този свят (гръцки „космос“, социален ред): ако моето царство беше от този свят, тогава слугите ми щяха да се борят, за да не бъде предаден на юдеите; но сега моето царство не е оттук.“ Йоан 18:36,37

Твърдението на Исус, че Неговото царство не е от този свят и че, ако беше, Неговите слуги щяха да воюват, налага божествено осъждане върху всички военни операции, които се насърчават и провеждат в името на Христос и претендират, че служат за защита на интересите на Неговото царство. Според този принцип на действие, изразен от Исус, всички така наречени „свещени войни“ през вековете изобщо не са били свещени, а нечестиви и неодобрени от Бога.

Освен това, обяснението на Исус, че неговото царство не е от този свят, означава, че човешката концепция за цивилизация, наречена „християнски свят“, което означава царството на Христос, е била неправилно наименование и в действителност е била фалшификат на истинското царство на Христос. Следователно всички различните философии, които хитроумно са приложили библейските обещания за царството към едно или друго от коварните човешки усилия за установяване на по-добър свят, са били в несъответствие и в противоречие с божествения план за изпълнението на Божиите обещания.

Няма валидна причина искрените и благоговейни изучаващи Библията да са се поддавали на тези човешки философии или да са били заблуждавани от тях, защото Исус ясно заяви, че никой не трябва да очаква неговото царство да бъде установено през настоящия век. Само няколко дни преди Исус да каже на Пилат, че неговото царство не е от този свят, той разказа на учениците си една притча, която имаше за цел да ги научи на същата важна истина. Притчата се отнасяше за един благородник (олицетворяващ Исус), който отиде в далечна страна, за да получи царство и да се върне. Въведението към притчата обяснява, че тя беше разказана от Исус, защото учениците му мислеха, че Неговото царство ще се появи незабавно. Лука 19:11,12

Надеждата на учениците

Учениците на Исус искрено вярваха, че Той е Месията, великият Цар, предсказан от пророците на Стария Завет. Те вярваха, че Той е дошъл, за да установи това обещано царство, това „правителство“, което щеше да разшири сферата си на влияние, докато обхване цялата земя и донесе мир и щастие на цялото човечество. В това свое убеждение те бяха прави. Но те очакваха, че Исус веднага ще установи това чудно и мощно управление. В това те бяха сгрешили, както разкрива притчата за „един благородник“.

Тази погрешна гледна точка от страна на учениците на Исус беше напълно оправдана,

защото той ги беше накарал да повярват, че ще имат видно място до него в неговото царство, а в тяхното ограничено виждане за Божия план това означаваше, че Христовото царство по необходимост ще трябва да бъде установено още през техния земен живот. Как иначе, както разсъждаваха те, биха могли да се надяват да споделят с Исус управлението на царството? Как иначе би могло да се изпълни обещанието на Исус: „Не се страхувайте, малко стадо; защото на вашия Отец е угодно да ви даде царството“? Лука 12:32

Апостолите бяха много загрижени за перспективата да бъдат свързани с Исус в управлението на неговото царство и имаха много дискусии по този въпрос помежду си. Яков и Йоан бяха особено нетърпеливи да си осигурят привилегировани позиции в царството и накараха майка си да попита Исус дали единият от тях може да седне от дясната му страна, а другият — от лявата му страна в неговото царство. Исус не каза, че те не могат и няма да бъдат с него в царството му, защото им беше дал основание да вярват, че ще бъдат. Той просто обърна внимание на високата цена, която ще трябва да платят, за да бъдат с него. Той попита: „Можете ли да пиете от чашата, от която ще пия, и да бъдете кръстени с кръщението, с което аз се кръщавам?“ Отговорът им беше: „Можем.“ Матей 20:20-22

Исус отговори на Яков и Йоан, като каза: „Наистина ще пиете от чашата Ми и ще бъдете кръстени с кръщението, с което Аз съм кръстен; но да седнете

отдясно и отляво Ми, не е Мое да давам, а ще бъде дадено на онези, за които е приготвено от Отца Ми.“ (Матей 20:23). Така, макар че Исус не обеща на тези двама възлюбени апостоли конкретна позиция в Своето царство, обяснявайки, че няма властта да прави такива назначения, Той потвърди тяхното разбиране, че ще споделят властта над царството с Него, ако докажат своята достойнство, като изпият от „чашата“ Му и бъдат кръстени с „кръщението“ Му.

Макар че те потвърдиха, че са „способни“ или желаят да отговорят на тези изисквания, съмнително е дали тогава са разбирали точно какво се подразбира под изпиването на „чашата“ на Исус и кръщението с Неговото „кръщение“. Както впоследствие се разкрива в Новия Завет, Исус канеше учениците си да страдат и да умрат с него. Ако бяха разбрали това, те щяха да знаят, че в никакъв случай не биха могли да бъдат с Исус в славата на неговото царство, докато не бъдат възкресени от мъртвите, а те знаеха, че това няма да стане до края на следващия век. Йоан 11:24; Матей 13:39

„Чашата“ на Исус беше чаша на страдание и смърт, и той я изпи до дъно. Неговото „кръщение“ беше кръщение на смърт, за което потапянето му във вода от Йоан Кръстител беше само символ. Павел написа: „Не знаете ли, че всички ние, които сме кръстени в Исус Христос, сме кръстени в Неговата смърт?“ (Римляни 6:3). Нищо не е по-ясно в Библията от факта, че учениците на Исус в този век

са приканени да следват стъпките му на саможертва дори до смърт. Свързани с тези условия на ученичеството са обещанията, че онези, които се окажат верни на тях, ще царуват с него в неговото царство.

Павел пише: „Вярно е това слово: защото, ако сме умрели с Него, ще и живеем с Него; ако страдаме, ще и царуваме с Него.“ (2 Тимотей 2:11, 12). И още: „А ако сме деца, то сме и наследници – наследници на Бога и сънаследници на Христос, ако наистина споделяме Неговите страдания, за да споделим и Неговата слава.“ (Римляни 8:17). След възкресението си Исус каза: „На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Ми на Неговия престол.“ (Откровение 3:21). Исус също каза: „Бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам венеца на живота.“ (Откровение 2:10). И тогава има това чудесно обещание към тези верни, че те ще възкръснат от мъртвите в „първото възкресение“, за да „живеят и царуват с Христос хиляда години“. Откровение 20:4,6

Роден от Духа

В Йоан 3:1-13 ни се разказва за Никодим, един от водачите на Израил, и за неговото нощно посещение при Исус, за да научи повече за Неговите учения. Исус обясни на Никодим, че човек трябва да се роди отново, за да влезе в Божието царство. Това се стори много странно на Никодим и той попита как може да бъде това. Исус

не се отнасяше до естествено раждане, а до раждане от Духа. Той обясни на този израилски водач, че онези, които са родени от Духа, са като ветъра; тоест, мощни, но невидими.

Никодим, разбира се, не разбра напълно какво имаше предвид Исус, но в светлината на последващите учения на Исус и апостолите в „“ сега можем ясно да видим, че онези, които споделят властта над царството с Него, първо ще трябва да преживеят промяна в природата си, точно както Той направи. Исус даде плътта Си, човешката Си природа, за живота на света. (Йоан 6:51). Именно тази жертва на човешкия му живот осигури изкупление за човечеството и ще гарантира на всички възможност да възвърнат живота си по времето на Христовото царство. (Евреи 2:9; 1 Тимотей 2:3-6). И след като беше умъртвен в плътта, Исус възкръсна от мъртвите като славно божествено същество, на което беше дадена всяка власт на небето и на земята. Евреи 1:1-4; Матей 28:18

Онези, които страдат и умират с Исус, и при възкресението са възвишени да живеят и да царуват с Него, също ще преживеят промяна на природата от човешка към божествена. Петър написа, че „на нас са дадени превъзходни и скъпоценни обещания“, за да станем чрез тях „участници в божествената природа“. (2 Петрово 1:4). Петър също така пише относно християните, че Небесният Отец „ни е родил отново за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от

мъртвите към наследство, което е нетленно, неопетнено и което не избледнява, запазено в небесата за вас (в бележката: за нас)". 1 Петрово 1:3,4

Обещания като тези, които, поради погрешно разбиране, са довели до погрешното убеждение, че всички, които са спасени чрез Исус Христос, ще прекарат вечността в небето. Но това изобщо не е мисълта. Тези небесни обещания са само за последователите на Исус; онези, които се отрекат от себе си, вземат кръста си и Го следват към жертвена смърт. (Матей 16:24). Те не са приканени да се жертват, за да постигнат спасение, а да се покажат достойни да живеят и да царуват с Христос в онова славно царство на обещанието: царството, което ще установи мир на земята и ще осигури здраве, радост и вечен живот за всички, които се подчиняват на неговите праведни закони.

Това възвисяване до небесна слава е това, което Исус имаше предвид под „роден от Духа“ (Йоан 3:5,6). Макар всеки истински последовател на Учителя да е, в този живот, заченат за тази небесна надежда, духовното раждане се осъществява едва при възкресението. Това е в съгласие с обяснението на Исус, че онези, които са родени от Духа, са, подобно на вятъра, невидими за човешките очи и мощни. Заедно с Исус тази група, призована от света и доказала своята вярност през настоящия век, ще съставлява духовната фаза на Месианското царство. В притчата за пшеницата и плевелите Исус говори за тях като за „деца на

царството“ и обяснява, че те „ще блестят като слънцето в царството на своя Отец“. Матей 13:25-30, 36-43

„Ключовете“ на Царството

Поканата да следваме стъпките на Исус и по този начин да се квалифицираме за сънаследници в Неговото царство се разпространява чрез Евангелието: добрата вест за изкуплението чрез Исус и възможността за живот, която ще достигне до хората чрез средствата на Неговото царство. Исус обясни, че само чрез самоотричане човек може да стане Негов ученик (Матей 16:24). Но тесният път на саможертвата всъщност не беше отворен до Петдесетница, която настъпи след смъртта и възкресението на Исус.

Исус беше обещал на Петър, че ще му даде „ключовете“ за небесното царство; затова именно Петър, в деня на Петдесетница, проповядваше благата вест и официално отвори вратата към царството. (Матей 16:19). Това беше от името на вярващите евреи. По-късно именно Петър беше този, който пръв проповядва Евангелието на царството на езичниците. Това стана в дома на Корнилий, първият езичник, приел християнството. По този начин Петър използва ключовете на царството.

Това не означаваше, че царството е било установено на Петдесетница, както мнозина погрешно вярват. Това просто означава, че тогава е започнал подборът на онези, които ще

управляват с Исус в царството. Ключовете на небесното царство, използвани от Петър, бяха ключове към възможността за управление в царството като сънаследници с Христос. Пътят към тази висока позиция в царството е труден. Павел каза, че чрез „много скърби“ всеки може да влезе в царството. Деяния 14:22

Онези, които са призовани от Бога за тази възвишена позиция в царството, по правило не са великите, силните или благородните на този свят, макар че няма дискриминация спрямо тях. Просто в настоящите им позиции на чест и власт условията на „тесния път“ изглеждат твърде скъпи. Яков пише: „Не е ли Бог избрал бедните на този свят, които са богати във вярата, и наследници на царството, което е обещал на онези, които Го любя?“ (Яков 2:5). Но дали богати или бедни, малки или велики според стандартите на този свят, Исус учеше, че всички трябва да станат като „малки деца“ – смирени, невинни, детски, за да влязат в царството. „На такива“, каза той, „е царството небесно“ (Матей 18:3; Марко 10:14,15). Исус не казваше тук, че царството ще се състои от бебета.

Йоан Кръстител

Исус каза: „Сред родените от жени не е възникнал по-голям от Йоан Кръстител; но най-малкият в небесното царство е по-голям от него.“ (Матей 11:11). Ако влизането в небесното царство беше, както учи традиционната теология, средство за бягство от адския огън, колко странно би било

наистина това изявление на Исус. Но слава Богу за по-добро разбиране на царството от това. Тук, както и в толкова много други случаи, Исус използва израза „небесно царство“, за да обозначи духовната или небесната фаза на онова славно обещано управление, което в крайна сметка ще властва над всички народи и ще ги благослови; а Йоан Кръстител няма да има дял в небесната фаза на царството.

„Законът и пророците бяха до Йоан“, каза Исус, „оттогава се проповядва Божието царство“ (Лука 16:16). Във връзка със Закона, даден на планината Синай, и наградите, предложени за послушание към него, Господ беше казал на израилтяните: „Ако наистина послушате гласа Ми и пазите завета Ми, ... ще бъдете за Мен царство от свещеници и свят народ“ (Изход 19:5,6). Нацията като цяло не отговаряше на изискванията за тази обещана позиция като царство от свещеници. Но пророците и другите верни, като индивидуални личности, отговаряха на изискванията. Всъщност древните патриарси, макар и да не бяха подчинени на писания Закон, бяха верни на провъзгласените в него заповеди и Бог ще изпълни обещанието Си към тях.

Всички тези „древни праведници“ служеха на Бога лоялно, защото имаха вяра в обещанията за Месианското царство. Бог не им предлагаше небесна надежда. Тяхното очакване беше да бъдат възкресени като хора на земята. Павел изброява много от тях в 11-та глава на Посланието

към евреите и разказва за техните страдания заради правдата, като обяснява, че те издържаха и умряха, вярвайки, че ще имат „по-добро възкресение“. (Евреи 11:35, 39-40). Това по-добро възкресение ще бъде към човешко съвършенство и към положение на учители и водачи сред хората.

Исус каза на хората по своето време: „Ще има плач и скърцане със зъби, когато видите Авраам, Исаак и Яков, и всички пророци (включително Йоан Кръстител, последният от пророците), в Божието царство, а вие самите ще бъдете изхвърлени. И ще дойдат от изток, и от запад, и от север, и от юг, и ще седнат в Божието царство.“ Разказът на Матей казва, че те ще седнат с „Авраам, Исаак и Яков“. Матей също така определя онези, които са „изхвърлени“, като „децата на царството“. Лука 13:28,29; Матей 8:11,12

„Децата на царството“, онези, които чрез вяроност към Закона биха могли да се класират за „царство от свещеници“, когато възкръснат от мъртвите, ще бъдат силно разочаровани, когато открият, че не заемат тази почетна позиция. Разочарованието им е описано с израза „плач и скърцане със зъби“. Но Исус обяснява кой ще заема тази позиция. Това ще бъдат древните праведници: „Авраам, Исаак, Яков и всички пророци“. Хората ще отидат при тях, за да ги признаят като представители на месианското царство, което тогава ще управлява земните дела.

Това ще бъде земната фаза на царството на Христос. В Псалом 45:16 ни се казва, че те ще бъдат направени „князе по цялата земя“. Макар

Йоан Кръстител да не бъде с Исус в небесната фаза на царството, той ще бъде един от тези земни „князе“, които ще представляват небесните владетели Христос и онези, които вярно са страдали и умрели, следвайки стъпките му на саможертва.

По този начин организационната структура на Христовото царство ще бъде завършена. Неговите служители, както в небесната, така и в земната фаза, ще бъдат предварително изпитани и обучени, и възкресени от мъртвите, за да заемат местата си като управници и учители в това царство. Исус беше първият, възкресен от мъртвите, и през целия настоящ век той е ръководил призоваването и обучението на своите сънаследници. Той е служил като техен Застъпник пред престола на небесната благодат. Той е бил техният Добър Пастир, техният Съветник и Водач. Той е бил техният Господ и Учител, тяхната Глава.

След като работата по призоваването и обучението на сънаследниците му бъде завършена, а възкресението им от мъртвите и възвисяването им до божествената природа бъдат осъществени, тогава ще дойде „по-доброто възкресение“ на техните човешки представители, „князете“, и заедно, хармонично и славно, тези две фази на отдавна обещаното царство ще започнат да функционират.

В царството ще има и „голямо множество“ от духовни „слуги“. Казва ни се, че те ще бъдат „пред“ престола, а не „на“ престола, и няма да бъдат

владетели в царството. Макар че Писанията не посочват конкретно как точно ще служат те, изглежда, че ще бъдат връзка между небесната и земната фаза на царството. Това „голямо множество“ е описано в Откровение 7:9, 10, 13-17.

Какво пълно и съвършено организирано „царство“ или правителство ще бъде това! В Михей 4:1-4 то е символично описано като „планината на дома на Господа“. Планината е символ на царството, а домът е управляващото семейство на Бога, или управляващият дом. В това пророчество двете фази на царството са символизирани като „Сион“, духовната, и „Ерусалим“, земната. Пророчеството гласи, че в „последните дни“ „планината на дома на Господа ще бъде утвърдена на върха на планините, ... и народите ще се стичат към нея“.

В подобно пророчество, записано в Исая 2:2,3, се казва „Всички народи ще се стичат към него, и много хора ще дойдат и ще кажат: Елате, нека се изкачим на планината на Господа, в дома на Бога на Яков; и Той ще ни научи на Своите пътища, и ние ще ходим по Неговите пътеки; защото от Сион (Христос и последователите Му) ще излезе законът, и словото на Господа от Ерусалим (Древните праведници).“

Михей 4:3 продължава: „Той“, Господ, великият Цар и Съдия, „ще съди между много народи и ще изобличи силни народи от далеч.“ Колко очевидно е от това, че царството на Христос ще упражнява силен контрол върху делата на хората, дори до „наказание“ на силни народи, които в началото не

се подчиняват на неговото праведно управление. Невъзможно е да се съгласуват пророчества като това с погрешната теория, че Божието царство е просто праведен дух в сърцата на отделните хора.

В резултат на изучаването на пътищата на Господа под управлението на Христовото царство и ако е необходимо, като бъдат „наказани“ или дисциплинирани в този процес, народите, продължава пророкът, „ще превърнат мечовете си в орала, а копията си – в сърпове; народ няма да дигне меч против народ, нито ще се учат вече на война. Но всеки ще седи под лозата си и под смокиновото си дърво; и никой няма да ги плаши, защото устата на Господа на Силите са го казали.“
Михей 4:4

Подчинени на Царството

Освен факта, че царството на Христос има както духовна, така и земна фаза, то има и управляващи, и управлявани – поданиците. Важно е при изучаването на Библията да се отбележи това разграничение. Когато Исус обеща на учениците Си, че ще бъдат с Него в Неговото царство, Той имаше предвид управляващия аспект на царството, че те ще бъдат „царе и свещеници“ в царството заедно с Него. (Откровение 5:10; Откровение 20:4,6). Разбойникът на кръста помоли Исус да го помни в царството Си, а Исус отговори: „Истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мен в рая.“ (поставянето на запетайката е неправилно в много преводи). (Лука 23:43). Това беше обещание към

разбойника, че той може да бъде един от поданиците на царството.

Причината, поради която Исус тук използва думата „рай“, е, че неговото царство ще възстанови райските условия по цялата земя. Нашите първи родители не се подчиниха на Божия закон и бяха изгонени от рая, но волята или законът на Бога ще бъдат възстановени от царството, и райът ще бъде възстановен. Цялата земя ще стане като Едемската градина и ще бъде изпълнена с възстановения и усъвършенстван човешки род. Те ще бъдат поданици на царството. И какви щастливи поданици ще бъдат!

Използвайки отново „планина“ като символ на царството, пророк Исая пише, че на тази планина Господ ще „погълне смъртта в победа; и Господ Бог ще изтрие сълзите от всички лица“ (Исая 25:6-9). Онези, които са умрели, ще бъдат събудени от смъртта и ще получат възможност да се насладят на животворните благословения на царството. Апостол Павел ни уверява в това в първото си писмо до църквата в Коринт, глава 15 – тази чудесна глава за възкресението на мъртвите. Първо, той описва възкресението на онези, които ще живеят и ще царуват с Христос, обяснявайки, че те ще бъдат възвишени до безсмъртие. Продължавайки, той казва: „Тогаваше се сбъдне написаното: „Смъртта е погълната от победата. О, смърт, къде е твоето жило! О, гроб, къде е твоята победа?“ 1 Коринтяни 15:54,55

Това ще бъде част от делото на царството. Павел обяснява, че Христос ще царува, докато всички врагове бъдат поставени „под нозете Му“, и че „последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта“ (1 Коринтяни 15:25-26). В това славно дело на царството ще участват последователите на Исус, защото това е царството, което според нашия текст „ще бъде дадено на народа на светиите на Всевишния“ (Даниил 7:27). Това е и царството, предсказано в Откровение 11:15, където четем: „Царствата на този свят станаха царства на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува за вечни векове.“

Докато хиляди години се изразходват в подготовката за това царство, когато най-накрая настъпи времето за неговото установяване, то изпълнява всичко, което Бог е обещал. Властта на царството се проявява за първи път пред света в едно велико „време на бедствие, каквото никога не е било, откакто има народи“, като унищожава „царствата на този свят“ (Даниил 12:1; Матей 24:3, 21, 22; Откровение 2:26, 27). Но освен това, както разкрива Откровение 11:18, неговото установяване ще бележи времето за възкресението на мъртвите, когато „светиите“ от този век ще бъдат възвишени, за да царуват с Христос в продължение на хиляда години в духовната фаза на царството, и когато древните пророци ще бъдат направени „князе по цялата земя“.

Тогава също така целият свят ще бъде просветен и всички, малки и големи, ще се научат да почитат

Господа. Онези, които продължават умишлено да се противопоставят на Бога и на правдата, описани в това пророчество като онези, които „разрушават земята“, сами ще бъдат „унищожени от сред народа“. Деяния 3:23

Тогава делото на царството ще бъде завършено и Бог, Създателят на небето и земята, ще бъде, както предсказва Павел, „всичко във всичко“. (1 Коринтяни 15:24-28). По този начин, чрез средствата на царството, ще бъде постигнато пълното изпълнение на молитвата на всеки християнин: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“ (Матей 6:10). Никоя молитва, която някога е била отправена, няма да е получила по-пълно и славно отговор!